

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: M. H.**, zastoupeného JUDr. Borisem Vágnerem, advokátem se sídlem tř. kpt. Jaroše 19, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2007, č. j. 560/340/07, ve věci odebrání jedinců zvláště chráněných druhů živočichů a ptáků, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2008, č. j. 11 Ca 107/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“ či „správní orgán“) ze dne 8. 3. 2007, č. j. 560/340/07, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 12. 2006, č. j. 47/OOP/0635904.10/06/BJR, ve věci odebrání ve výroku tohoto rozhodnutí uvedených neživých jedinců zvláště chráněných druhů živočichů a ptáků podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), pro jejich nedovolené držení a neprokázání jejich původu podle ust. § 54 odst. 1 a § 5a odst. 3 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve připomíná, že v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů, neboť pokud správní orgány rozhodovaly o odebrání konkrétních věcí z jeho vlastnictví a tyto věci identifikovaly jako „zvláště chráněné živočichy“ ve smyslu ust. § 54 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebyla z výroku ani z odůvodnění napadených rozhodnutí zřejmá bližší identifikace těchto odebíraných věcí. Tyto věci nebylo v zásadě možno jakýmkoliv způsobem ztotožnit, neboť ačkoliv z odůvodnění napadených rozhodnutí bylo zřejmé, že se nejedná o živé „zvláště chráněné živočichy“, dále byly tyto neživé věci charakterizovány již pouze jako „vycpaniny“. S ohledem na ust. § 48 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo podle názoru stěžovatele ze skutkových zjištění správních orgánů zřejmé, z jakých důvodů tyto dovozují, že jednotlivé věci identifikované výrokem napadených rozhodnutí je možno podřadit pod citované ustanovení, resp. do jaké míry je termín „vycpanina“ konzistentní se znaky citovaného ustanovení. Stěžovatel dále uvádí, že namítal, že ze skutkových zjištění správních orgánů není zřejmé, zda se jedná o mrtvého jedince druhu zvláště chráněného živočicha, část jedince tohoto druhu, výrobek z mrtvého jedince tohoto druhu nebo movitou věc zcela jiného charakteru. Dokazování i skutková zjištění v tomto směru nebyla v průběhu celého správního řízení vůbec realizována. Podle stěžovatele bylo k jednotlivým odebraným věcem identifikovaným obsahem obou rozhodnutí nezbytné zpracovat odborné vyjádření nebo alespoň pomocí precizních zjišťovacích úkonů ČIŽP a správního orgánu nezaměnitelným způsobem identifikovat jednotlivé věci tak, aby například bylo spolehlivě potvrzeno, že každá jednotlivá věc definovaná výrokem napadených rozhodnutí podléhá režimu zákona o ochraně přírody a krajiny a je vyloučena možnost, že se jedná např. o model zvláště chráněného živočicha, u něhož nebyly k výrobě použity části zvláště chráněného živočicha. Stěžovatel namítá, že v odůvodnění rozsudku městského soudu je „vypořádání se“ s jeho argumentací věnován faktický jediný odstavec (str. 7), ve kterém městský pouze bez dalšího opakuje argumentaci žalovaného a vyjadřuje své vlastní přesvědčení o účelovosti argumentace stěžovatele, aniž by se jakkoliv procesně relevantně s touto argumentací vypořádal. Podle stěžovatele lze paradoxně z ne zcela zřetelně vyjádřeného stanoviska městského soudu obsaženého v předposledním odstavci na str. 7 rozsudku dovodit názor tohoto soudu v zásadě se ztotožňující s argumentací stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného („...a v odůvodnění se nezabýval podrobnějším způsobem ke odvolací námitce vztahujících se ke charakteru odebraných exemplářů...“). I přes tuto skutečnost shledal městský soud tvrzení stěžovatele o tom, že „v dané věci se mohlo jednat o movité věci zcela jiného charakteru“, za účelové, nevěrohodné a nemající oporu v předloženém spisovém materiálu, aniž by městský soud alespoň naznačil, z čeho konkrétně tak soudí. Pokud městský soud shledal, že „ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo na základě nepravdivých informací k zneužití institutu trestního řízení ... z uvedené námítky není zcela zřejmé, na základě jakých skutkových či právních okolností žalobce tuto tvrzenou nezákonnost shledává“, konstatuje stěžovatel, že toto zneužití shledává ze skutečnosti, že ČIŽP postupovala v trestním řízení (v rámci úkonu domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor) způsobem, který procesní norma v rámci trestního řízení ani procesní norma v rámci správního řízení neumožňuje. Stěžovatel nad rámec skutečností již v průběhu řízení uváděných dodává, že tvrzení o zneužití institutu trestního řízení je dále posilováno zjištěním učiněným v rámci shora označeného trestního řízení až po podání správní žaloby, kdy v rámci trestního spisu jsou založena dvě různá zpracování téhož dokumentu (trestního oznámení ČIŽP ze dne 9. 6. 2006), když z obsahu

obou listin je nepochybné, že s obsahem alespoň jedné z těchto listin bylo manipulováno (z jednoho z obou stejnopisů, který se nakonec neocitl začleněn do hlavního vyšetřovacího spisu, byly vypuštěny údaje týkající se identifikačních znaků možných svědků v trestním řízení, aniž by v tomto směru bylo postupováno způsobem umožňujícím využití institutu utajení svědka v trestním řízení či v řízení podle zákona o policii). Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ze dne 14. 7. 2008 správní orgán uvedl, že rozhodnutí městského soudu nepovažuje za nepřezkoumatelné. Námitka stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí ČIŽP o odebrání konkrétních věcí z jeho vlastnictví, jež byly identifikovány jako „zvláště chránění živočichové“ ve smyslu ust. § 54 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž byla zřejmá bližší identifikace odebíraných věcí, je podle názoru správního orgánu irelevantní, neboť městský soud dostatečně zkoumal nejenom konkrétnost výroku rozhodnutí ČIŽP, potvrzeného rozhodnutím správního orgánu, ale i to, zda je výrok dostatečně odůvodněn a zda tomu odpovídají podklady založené ve spise. Městský soud přezkumem zjistil, že stěžovateli byli odebráni ve výroku individuálně popsání neživí jedinci zvláště chráněných druhů živočichů a ptáků, a to z toho důvodu, že nebyl schopen prokázat jejich původ. Pokud bylo ve výroku rozhodnutí použito místo „mrtvý“ slovo „neživý“, jedná se podle správního orgánu nepochybně s ohledem na ust. § 5a odst. 3 a § 48 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny o synonymum a tato nepřesnost sama o sobě nemohla způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Jak bylo popsáno v odůvodnění rozhodnutí ČIŽP a doloženo spisovým materiálem, v případě odebraných mrtvých (neživých) jedinců zvláště chráněných druhů živočichů a ptáků se jednalo o preparované uhynulé jedince, o čemž nebylo pochyb. V žádném případě se nejedná ani o jejich části, ani o výrobky z nich. Charakter odebraných exemplářů byl tedy dostatečně ČIŽP zjištěn a ve výroku rozhodnutí popsán a proto neexistovaly žádné pochybnosti o jejich charakteru. Vzhledem k tomu nebylo důvodné provést další dokazování, např. znaleckým posudkem, jak požadoval stěžovatel, který namítal, že šlo o „movité věci jiného charakteru“. Správní orgán zdůraznil, že stěžovatel toto své tvrzení ani ničím nedoložil, i když mu nic nebránilo v tom, aby zmíněný „jiný charakter věci“ doložil znaleckým posudkem, vypracovaným na jeho žádost. Městský soud se všemi těmito okolnostmi dostatečně zabýval a pokud uvedené okolnosti a zjištění týkající se odebrání mrtvých (neživých) jedinců byla ve spise doložena, nelze mu vytýkat, že se nakonec ztotožnil s názorem rozhodujících správních orgánů a tvrzení stěžovatele odmítl jako účelová, nevěrohodná a nemající oporu v předloženém spisovém materiálu. Podobně nedůvodné a neopodstatněné je podle správního orgánu tvrzení, že městský soud nepřihlédl k námitce stěžovatele týkající se zneužití institutu trestního řízení ve správním řízení. Městský soud vycházel z předloženého spisového materiálu, jehož součástí byly písemnosti (list č. 1 a 2) prokazující, že předmětné exempláře primárně odebrala Policie ČR při domovní prohlídce nařízené soudcem okresního soudu a následně je odevzdala ČIŽP k dalšímu řízení. Městský soud přitom konstatoval, že z námítky nebylo zřejmé, na základě jakých skutkových či právních okolností stěžovatel tvrzenou nezákonnost, resp. zneužití trestního řízení shledává. Pokud stěžovatel uvedl v tomto ohledu některé skutečnosti až v replice k vyjádření žalovaného, jednalo se o nové žalobní námítky, uplatněné až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a soud k nim nemohl přihlídnout. Kromě toho městský soud uvedl, že rozhodnutí o odebrání předmětných exemplářů nebylo vydáno pouze na základě zmíněné domovní prohlídky, ale zejména proto, že stěžovatel nebyl schopen na výzvu správního orgánu prokázat v souladu se zákonem jejich původ. Proti tomuto zjištění pak stěžovatel ani nic nenamítal. S ohledem na výše uvedené navrhuje správní orgán, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a ačkoliv je z převážné části psána nesouvislým způsobem, jsou v ní podle jejího obsahu namítány důvody odpovídající ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) téhož zákona. Stěžovatel namítá vady řízení před správními orgány spočívající v tom, že skutková podstata, z níž ve svém rozhodování vycházely, nemá oporu ve správním spisu, a městský soud, který ve věci rozhodoval, měl pro tuto důvodně vytykanou vadu napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 5a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny kdo takové ptáky, na něž se vztahuje zákaz, drží, chová, dopravuje, vyměňuje nebo nabízí za účelem prodeje nebo výměny, je povinen prokázat na výzvu orgánu ochrany přírody nebo strážce přírody jejich zákonný původ a svou totožnost. Při prokázání původu se postupuje obdobně podle § 54.

Podle ust. § 48 odst. 4 citovaného zákona je stejně jako zvláště chráněný živočich nebo zvláště chráněná rostlina chráněn i mrtvý jedinec tohoto druhu, jeho část nebo výrobek z něho, u něhož je patrné z průvodního dokumentu, obalu, značky, etikety nebo z jiných okolností, že je vyroben z částí takového živočicha nebo rostliny.

Podle ust. § 54 odst. 1 citovaného zákona kdo drží, chová, pěstuje, dopravuje, prodává, vyměňuje, nabízí za účelem prodeje nebo výměny nebo zpracovává zvláště chráněnou rostlinu, zvláště chráněného živočicha nebo rostlinu a živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů, je povinen na výzvu orgánu ochrany přírody prokázat jejich zákonný původ (povoleným dovozem, povoleným odebráním z přírody nebo sběrem, pěstováním v kultuře nebo povoleným odchovem z jedinců s původem prokázaným podle tohoto ustanovení a podobně). Bez tohoto prokázání původu je zakázáno zvláště chráněnou rostlinu nebo živočicha nebo rostlinu a živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů držet, chovat, pěstovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat a nabízet za účelem prodeje nebo výměny. U nezaměnitelně označených nebo identifikovatelných jedinců pravomocně odebraných podle § 89 nebo podle zvláštního právního předpisu o dovozu a vývozu ohrožených druhů se za zákonný původ považuje pravomocné rozhodnutí o odebrání.

Stěžejní námitku představuje nesouhlas stěžovatele s tím, jak se městský soud vypořádal s jeho žalobní argumentací vztahující se k identifikaci odebíraných exemplářů

zvláště chráněných živočichů a ptáků, když toto „vypořádání se“ pokládá stěžovatel za nedostatečné.

Nejvyšší správní soud považuje předně za nezbytné zdůraznit, že nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by se městský soud vypořádal s argumentací stěžovatele toliko v jednom odstavci odůvodnění svého rozhodnutí, neboť z napadeného rozsudku je patrné, že tento přistoupil k argumentaci stěžovatele, která ač byla dosti kusá a nesystematická, komplexním způsobem a své závěry dostatečně odůvodnil a tyto pak městský soud uvedl zejména na posledních dvou stranách svého rozhodnutí. V návaznosti na výše uvedené nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že městský soud toliko opakuje argumentaci žalovaného správního orgánu, když zejména z porovnání odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a napadeného rozhodnutí městského soudu je patrné, že závěry městského soudu nejsou přejímány z rozhodnutí správního orgánu, ale jsou městským soudem koncipovány zejména s ohledem na vznesené žalobní námitky. Ostatně pouhý nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením městského soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že z výroku ani z odůvodnění napadených rozhodnutí správních orgánů nebyla zřejmá bližší identifikace odebíraných věcí, je podle Nejvyššího správního soudu nezbytné připomenout, že již v oznámení o zahájení řízení o odebrání ze dne 4. 12. 2006, č. j. 47/OOP/0635904.05/06/BJR, byly jednotlivé exempláře neživých zvláště chráněných jedinců dostatečně identifikovány prostřednictvím jejich taxativního výčtu s uvedením jejich rodového a druhového jména s tím, že totožná identifikace byla použita rovněž ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, na který odkázal v napadeném rozhodnutí městský soud. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěry městského soudu, když považoval takovou identifikaci za dostatečnou.

Jestliže stěžovatel v této souvislosti namítal, že ačkoliv z odůvodnění napadených rozhodnutí bylo zřejmé, že se nejedná o živé „zvláště chráněné živočichy“, dále byly tyto neživé věci charakterizovány již pouze jako „vycpaniny“, je z toho podle Nejvyššího správního soudu zřejmá zcela účelová snaha napadnout rozhodnutí správního orgánu a ČIŽP, avšak na zcela neodůvodněném základě. Jak již k této námitce uvedl městský soud, v průběhu správního řízení nebyly správními orgány zjištěny ani samotným stěžovatelem tvrzeny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly pochybnosti o tom, že v případě zjištěných a následně odebraných exemplářů živočichů a ptáků se jednalo o preparované zvláště chráněné živočichy a ptáky. Ostatně i sám stěžovatel, jak zdůraznil městský soud, pojem „vycpanina“ opakovaně použil a nikterak jej nerozporoval. Pro Nejvyšší správní soud je však v tomto směru rozhodující to, že z rozhodnutí ČIŽP, jakož i z rozhodnutí správního orgánu, je patrné, že pojem „vycpanina“ použily tyto správní orgány pro označení deseti exemplářů neživých (mrtvých), nikoliv živých, zvláště chráněných jedinců identifikovaných prostřednictvím jejich rodového a druhového jména, jež byly předmětem řízení o odebrání podle ust. § 89 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětná rozhodnutí tedy nevzbuzují jakoukoliv pochybnost o charakteru a identitě odebraných exemplářů a podle zdejšího soudu je argumentace městského soudu ve vztahu k této žalobní námitce dostačující.

Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že městský soud shledal tvrzení stěžovatele, že „v dané věci se mohlo jednat o movité věci zcela jiného charakteru“, za účelové, nevěrohodné a nemající oporu v předloženém spisovém materiálu, aniž by alespoň naznačil, z čeho konkrétně tak soudí.

Městský soud svůj závěr opřel o skutečnost, že ve výroku rozhodnutí ČIŽP, jež bylo potvrzeno rozhodnutím správního orgánu a tvoří s ním jeden celek, bylo uvedeno, jaké exempláře kterých ptáků či živočichů byly odebrány a z vlastního odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jakož i ze záhlaví tohoto rozhodnutí, potom bylo patrné, že šlo o neživé exempláře. Vzhledem ke skutečnosti, že k rozhodnutí městského soudu je třeba přistupovat komplexně, jako ostatně i k rozhodnutím správních orgánů, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto úvahu městského soudu dále dokreslují jeho závěry týkající se identifikace odebraných neživých exemplářů živočichů a ptáků, zvláště pak pokud jde o skutečnosti tvrzené stěžovatelem v průběhu správního řízení. Jak je tedy patrné, městský soud poskytl stěžovateli důvody, na základě kterých dovedl, že jeho námitka je lichá.

Stěžovatel se v podané kasační stížnosti domnívá, že ze stanoviska městského soudu obsaženého v předposledním odstavci na str. 7 napadeného rozsudku lze dovést názor tohoto soudu v zásadě se ztotožňující s žalobní argumentací stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí městského soudu patrné, že tento připustil, že správní orgán se podrobnějším způsobem nezabýval odvolací námitkou vztahující se k charakteru odebraných exemplářů, to ovšem neznamená, že by předmětný soud dovedl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, jak to činí stěžovatel. Nejvyšší správní soud proto důkladně přezkoumal rozhodnutí městského soudu, jakož i rozhodnutí správního orgánu, a dospěl k závěru, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je patrné, jak tento rozhodl o jediné odvolací námitce stěžovatele a je z něho v základních rysech zřejmé, proč správní orgán tuto námitku nepřijal (pojem „vycpanina“ sloužil k objasnění technologie vzniku neživých jedinců chráněných živočichů a ptáků). Bylo by jistě vhodnější, kdyby správní orgán tuto svou argumentaci více rozvedl, avšak to, že tak neučinil, nemá vliv na přezkoumatelnost jeho rozhodnutí, zvláště když se s ohledem na skutkové okolnosti daného případu jednalo o zcela účelovou a do značné míry vykonstruovanou odvolací námitku. Ostatně rovněž Evropský soud pro lidská práva (srovnej rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4. 1994, § 61; či rozsudek téhož soudu ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, § 29, oba dostupné na www.echr.coe.int/echr) opakovaně judikoval, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.

Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se zneužití institutu domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné opakovaně připomenout, že předešlé správní řízení probíhalo ve věci odebrání ve výroku rozhodnutí ČIŽP uvedených neživých jedinců zvláště chráněných druhů živočichů a ptáků podle ust. § 89 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny pro jejich nedovolené držení a neprokázání jejich původu podle ust. § 54 odst. 1 a § 5a odst. 3 téhož zákona. Proto

i následný soudní přezkum prováděný městským soudem a Nejvyšším správním soudem se soustředí výhradně na toto správní řízení, které, jak je ostatně popsáno výše, proběhlo zcela v souladu se zákonem. Případné vady provedeného trestního řízení tedy nemohou být přezkoumány v rámci správního soudnictví, ale jejich posouzení náleží toliko příslušným trestním soudům. V návaznosti na výše uvedené se proto Nejvyšší správní soud k této námitce nevyjadřoval, neboť mu její posouzení nepřislouží. Ostatně i pro městský soud byla ve vztahu k této námitce stěžovatele rozhodující skutečnost, že rozhodnutí o odebrání uvedených neživých exemplářů zvláště chráněných živočichů a ptáků bylo vydáno na základě toho, že stěžovatel neprokázal v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny původ předmětných jedinců.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu